

divák jen sporadicky líznout. Tu průjezd biatlonistů, tu sjezdáře najíždějícího do zatáčky, případně souboj dvou hokejistů o puk. Pak zase: „připojuji se na server“, případně cosi jako „ou, vypadl signál“ nebo zamrznutí obrazu. Až jsem měl při nenadálých „přestávkách“, ohlašovaných během probíhajících klání, strach, že závod náhle přerušila černá vdova. S online přenosy České televize divák zažíval ještě větší adrenalin než se samotnými sportovci.

J. G. Růžička

Naše partička mladistvých maloměstských sídlištních intelektuálů neměla televizi zrovna v lásce. Spolužák ze základky Láda vystihl tenkrát náš vztah k televizi větou: „Sem přemejšle, že bych udělal teroristické útok na televizi. Pak sem si ale představitel, co by se asi stalo, kdyby všichni ty lidi, co sedej před bednou, vyšli do ulic.“ Výjimka se ale našla: televize Nova nabízela neopakovatelnou zábavu se sobotním sitcomem Volejte řediteli, jenž byl pro nás současně praktickou výukou demagogické rétoriky. Nadšeně jsme si vyprávěli o „Želovi“, borci, který svým divákům do očí říká, že je potřebuje jen proto, aby se dívali na reklamu. Když se nedávno „Železný ředitel“ vrátil a obnovil svůj pořad coby hlava TV Barrandov, měl jsem pocit, jako bych se vrátil do dětství. A hned se řežu smíchy. V díle z 15. února odpovídá na dotaz diváka, zdali používá čtecí zařízení. Jako důkaz, že ani na jedné z kamer žádné není, skuteční téměř

varietní vystoupení se zrcadlem, které si „půjčil z rekvizitárny“ a které namíří proti kameře, jež ho snímá. Kdo by byl na pochybách, co je ta placka s nápisem „autoscript“ pod objektivem kamery, může si zmíněné zařízení vygooglit. Přesně v tom záběru, který ho v očích několika promile filmových profesionálů (případně stejného počtu kriticky myslících diváků) usvědčuje ze lži, Železný s úsměvem přesvědčuje zbytek populace o opaku toho, co vidí: „Ani na jedné z kamer, které stojí přede mnou, čtecí zařízení není.“ Borec! Borec! Křičím, chechtám se, až se za břicho popadám. Při síle jak zamlada!

H. Šípek

Tak nám zase po hospodách vřel hokej. Místa zdaleka nejen ve sportbarech byla beznadějně obsazená a zarezervovaná už s velikým předstihem. Dokonce i restaurace Waikiki v Kašperských Horách, opatřená plážovou „havajskou“ výzdobou a částečně i ultrafialovým světlem, měla na stěně ledovou plochu. Draží hostinští, kde berete jistotu, že si k vám nikdo nepřichází jen tak popovídat, nebo dokonce něco přečíst? A že takovíto hosté udělají menší útratu než rozhlákaný hokejový dav? Protože vlastenectví nevlastenectví, kvůli tržbě se ten tyjáter aranžuje. Zapláceno budiž šůry za těch nemnoho podniků, v nichž tohle všechno ignorují, za ty havajské ostrůvky v nekonečném oceánu hokejem posedlých lokálů. Měla by vzniknout jejich databáze a být šířená jako něco spikleneckého jen pro nás pár

„vyvole
ků na
P. Ctib

Mladá
sence
um pře
spodní
tradičn
likům
ná hra
a muž
li hned
zaskříp
ohledu
míhá k
ci je tv
tem, za
zblouc
potles
bukkal
a fack
ně der
né ide
ní przi
druhé
by šlo
housle
V prv
statno
kdo se
díce se
musí j
M. Svob